

Dag 1: bezinning tweedaagse: de roeping van de profeet

Deel 1: profeten, boodschappers van God

Lezer 1 Verhaal van Jona : Sabien

Mijn naam is Jona, dat betekent Duif. Op school lachten mijn vrienden vroeger weleens om mijn naam, maar dat vond ik niet erg. Je kunt beter Duif heten dan een of andere stomme naam hebben die niets betekent. Een duif is tenslotte een nuttige vogel, die zelfs een boodschap kan overbrengen.

En dat is wel toepasselijk, want ik ben een boodschapper van God. Een profeet. God spreekt in mijn hart en dat vertel ik aan de mensen.

Vanmorgen heb ik een rare opdracht gekregen. Ik was bezig met mijn ochtendgebed, toen ik opeens heel duidelijk de stem van God in mijn binnenste hoorde.

Jona, je moet naar de grote stad Nineve gaan. Het is daar heel gevaarlijk, omdat de mensen gemeen en kwaadaardig zijn voor elkaar. Ik wil dat jij daarheen gaat.

Je moet hen vertellen dat hun stad verwoest zal worden als de mensen zo verder blijven leven.

Ik pakte meteen mijn spullen en vertrok. Niet naar Nineve in het oosten, nee, ik ben niet gek.

Ik liep naar de haven en zocht een schip uit dat precies de andere kant uit zou varen. Ik ging naar Tarsis in Spanje, helemaal in het westen. God hoeft niet te denken dat hij mij alles kan laten doen. Naar Nineve ga ik niet, daar luisteren ze toch niet naar wat ik te vertellen heb.

Als ik met Gods boodschap naar Nineve ga, hangen ze me op in de dichtstbijzijnde boom. Dat klusje moet God zelf maar opknappen.

Lezer 2: Ingrid

Als ik zoals Jona geroepen word

Dan moet U weten

Dat ik soms verwond ben

Vermoeid, tot op de draad versleten

En dat ik niets ander hoop

Dan terug te keren

Naar het land van weleer.

Dat ik niet wil opengaan voor een woord

Over een betere toekomst.

Dat ik mij afkeer

Van de stamelaars van een betere wereld.

En blijf op de veiligheid en zekerheid van nu en gisteren.

Deel 2 : De storm

Lezer 1: Sabien

Na een paar uur op zee begon het hard te waaien. Ik kroop diep in het ruim om er zo weinig mogelijk last van te hebben. De wind groeide aan tot een echte storm, alle matrozen waren doodsbang. Ze geloofden in verschillende goden en riepen ze allemaal in hun eigen taal aan. Het was een vreselijk lawaai. Ik was de enige die geen zin had om te bidden. Ik wilde mijn God even liever niet onder ogen komen. Ik kroop dieper het ruim in, trok een lege zak over mijn hoofd en probeerde te slapen.

De storm werd steeds erger. De kapitein gaf bevel om de lading in zee te gooien, zodat het schip lichter zou worden en niet zou vergaan. Het leek niet veel te helpen. Opeens trokken een paar matrozen me onder de zak uit en haalden me aan dek. Waarom bid jij niet tot jouw God? Vroegen ze.

Ik haalde mijn schouders op.

De matrozen hadden het in hun hoofd gehaald dat iemand aan boord schuld had aan de storm. Ze wilden loten om te zien wie het was. Ze maakten touwtjes van verschillende lengte en hielden ze zo vast dat je dat niet kon zien. Natuurlijk trok ik aan het kortste eind. Wie ben jij en wat is het doel van je reis? vroeg de kapitein. Ik ben een jood en ik ben op de vlucht voor een opdracht van mijn God, die de aarde en de hemel geschapen heeft, vertelde ik.

Dan ben jij de schuldige, riepen de mannen uit.

Ik sprong op. Oké, gooi me maar met een grote zwaai in de zee. De storm ging meteen liggen.

Lezer 2: Ingrid

De aarde is goed.

Ze draagt ons. Hoe dan ook.

Vast en zeker draagt ze ons.

Toch laat ze ons vrij.

Verdragen.

Al zijn er grenzen aan draagkracht

Van moeder aarde en haar kinderen.

Zij vechten met haar, opstandig, om vrijheid.

Vechten tegen wind en water.

En altijd weer winnen en verliezen.

Terugtrekken en teugkomen.

Zoals het water doet, in eb en vloed.

En de wind, in bries en storm.

Opsteken en gaan liggen.

Jezelf dragen om zelf weer krachtig te kunnen opstaan.

Dag 2: bezinning tweedaagse: profetisch protest

Deel 2 : Jona in Nineve

Lezer 1: Sabien

Met veel tegenzin trok ik naar Nineve. Ik was er nog nooit geweest en wist niet dat er zulke grote steden bestonden.

Na één dag in de stad doorgebracht te hebben zocht ik een mooi plein uit, ging op een grote steen staan en sprak met luide stem: Mensen van Nineve! God heeft gezien hoe slecht jullie leven. Nog veertig dagen en jullie stad wordt met de grond gelijk gemaakt.

De mensen bleven staan en gaapten me aan. Ik ging door. Jullie doen gemeen en kwaad tegen elkaar en daarom heeft God besloten jullie stad te verwoesten.

De mensen keken elkaar angstig aan. Ze begonnen te mompelen.

Ik kreeg er plezier in die Ninevieten eens een lesje te leren, dus bleef ik maar roepen over hun ondergang.

De volgende dag wilde ik weer verder gaan, maar een boodschapper van de koning stond op de steen die ik gisteren gebruikte. De koning wil dat iedereen in Nineve boete doet, riep hij.

De koning geeft zelf het voorbeeld: hij vast, geeft geld aan de armen en bidt tot God om vergeving.

Als we allemaal hetzelfde doen, blijft onze stad misschien gespaard. Ik keek verwonderd om me heen en zag overal mensen die zich bekeerden.

Dat had ik nooit verwacht.

De veertigste dag was aangebroken. Dit was de dag waarop God gezegd had dat hij de stad zou verwoesten. Dat had hij mij laten vertellen in Nineve en daar moest hij zich nu wel aan houden. Ik ging naar een heuvel buiten de stad en zocht een goed plekje uit. Ik wilde wel eens zien hoe God dat zou aanpakken, zo'n stad vernietigen. Het was bloedheet en ik zocht de schaduw op van een ricinusboom. De grote bladeren vormden een dakje boven mijn hoofd.

Toen ik daar een poosje zat, ging er iets mis met de boom. Hij verdorde en van mijn schaduw bleef niets meer over.

Opnieuw zat ik in de bandende zon en werd nijdig.

Er gebeurde niets. God had weer eens medelijden gekregen met die mensen van Nineve en liet hun stad ongedeerd.

Maar Jona toch, lachte God. Wat ben je toch een rare profeet. Als jij je al zo druk maakt om een verdord boompje, mag ik me dan niet druk maken om de grote stad Nineve, waar zoveel mensen wonen, en ook nog zoveel dieren?

Lezer 2: Ingrid

Hoelang kan een mens blijven aarzelen?

Hoelang verzint hij uitvluchten, voordat hij de stap zet en de drempel overgaat?

Of niet?

De weg van angst naar moed kan jaren lang zijn en kan in één ogenblik worden afgelegd.

Wie zijn het die je er overheen helpen?

Zij die vooruit gaan. Zij die de kans niet krijgen te dralen, die soms geen keuze hebben.

Zij die anderen mee op sleeptouw nemen en geloven in het kleine begin.

Tegen alle argumenten en verontschuldigheden toch gaan.

Wie zover komt is profeet voor vandaag en morgen.

Lezer 2: Ingrid

Als ik een keer God was

Dan zou ik wel even

Alle slechte mensen

Laten stoppen met leven

Mensen die alleen maar

Kwaad verzinnen

Mensen die zomaar

Een oorlog beginnen

Mensen die nooit eens

Delen kunnen

Mensen die dieren

Geen leven gunnen

Maar ja, God is God

En die gaf ze het leven

En God wil nu eenmaal

Zo graag vergeven.

.